

Cõi Lòng Cô Đơn

Contents

Cõi Lòng Cô Đơn	1
1. Chương 1: Pero Me Acuerdo De Ti	1
2. Chương 2: Nửa Câu Cuối “đổ Trường Đắc Ý...”	2
3. Chương 3: Lương Tình Tương Duyệt 5 Sao	4
4. Chương 4: Quay Đầu	5
5. Chương 5: Pick Me Up	6
6. Chương 6: Azzurro	8

Cõi Lòng Cô Đơn

Giới thiệu

Biên tập: CandyTrong tháng ngày niên thiếu ngát xanh. Tình yêu sâu sắc, quên lãng nhạt nhòa. Có những tình cảm cứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/coi-long-co-don>

1. Chương 1: Pero Me Acuerdo De Ti

Tháng ba đầu xuân, tảng sáng sáu giờ, không khí trong lành.

Thời gian tập luyện buổi sáng của Thành Minh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, chạy thể dục hàng sáng trở thành thói quen không thay đổi của anh. Kể cả có mưa to gió lớn, đúng sáu giờ anh vẫn sẽ ra khỏi nhà. Theo thường lệ, trên cổ vắt một chiếc khăn mặt màu xanh. Tuyến đường của anh chạy dọc theo khu vườn của tiểu khu đến hồ nhân tạo, sau khi chạy một vòng hồ thì xuyên qua một khu rừng nhỏ trở về. Ước chừng hai mươi phút, lượng vận động phù hợp với anh.

Vừa chạy được vài bước, di động liên rung lên. Anh dừng lại xem tin nhắn, Trần Cẩm gửi đến. Tin nhắn ít chữ nhiều ý, đúng là phong cách phô trương của Trần Cẩm – chỗ cũ, chơi bóng một lúc.

Không cần nói cũng biết thời gian, địa điểm, nhân vật.

Trần Cẩm là bạn học, bạn thân, cũng có thể nói là bạn từ nhỏ của anh. Hai người biết nhau từ thời mẫu giáo, sau đó chia cắt chín năm, gặp ba gặp lại. Thành Minh và Trần Cẩm nhìn thấy nhau từ hai đầu hành lang dài tít tắp, nhìn thẳng đối phương, cảm thấy như đã từng quen biết. Cuối cùng Trần Cẩm chào hỏi trước, “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau không?”. Thành Minh nhanh chóng nhớ lại hồi cấp một, cấp hai, xác định là không có người nào như này, vì thế vỗ trán, “Mẫu giáo! Hay thật đấy, nhiều năm thế rồi mà cậu không thay đổi nhiều nhỉ?”. Lời này của anh lập tức nhận lại được một đòn của Trần Cẩm, “Nói cái gì vậy! Cậu mới nhiều năm như thế không hề thay đổi...”

Sau này Thành Minh vô cùng nghiêm túc phân tích cho Trần Cẩm sự khác biệt giữa “không thay đổi nhiều” và “không hề thay đổi”, còn nghiêm khắc phê bình tính nết hơi một chút là động chân động tay của Trần Cẩm – “Căn bản là thất học cộng thêm hành vi du côn!”. Mặt Trần Cẩm làm mặt khô hời, từ chối cho ý kiến. Về sau, anh chàng này vác danh hiệu chủ tịch hội sinh viên đi khoe khoang khắp nơi, chuyện này khiến cho Thành Minh “nôn mửa” cả một học kỳ. Bất kể thế nào, tình huống hỗn loạn “nếu đời người chỉ như lần đầu gặp mặt” đã xúc tiến cho tình hữu nghị thân thiết gắn bó của hai người. Đến nay đã sáu năm.

Thành Minh chạy đến cổng tiểu khu, đột nhiên nhớ tới điều gì, lại quay về. Chân chừ một lát, anh mở hộp thư ra.

Một tấm thiệp lẳng lẳng nằm bên trong. Trên bức tranh vẽ phong cảnh là dòng chữ tiếng Tây Ban Nha – Pero me acuerdo de ti. Ký tên Thiên Vũ.

...

Mười sáu tuổi, Thành Minh học được trao đổi ngang giá.[1]

Ví dụ cụ thể là anh mất đi rồi có lại người bạn cũ theo nghĩa đen Trần Cẩm, cũng nhịn đau cắt tình người bạn cũ theo nghĩa thực Thiên Vũ. Khi đó, với anh mà nói, muốn tiến hành so sánh, chuyển đổi giá trị của hai người đó phỏng chừng rất khó. Nhưng có một điều có thể khiến mọi việc trở nên đơn giản, đó chính là, hai người đều cực kỳ có ý nghĩa với anh.

Sáu năm qua, giá trị của Trần Cẩm được thể hiện rõ rệt khi làm bạn với anh như hình với bóng. Mà liên hệ của Thiên Vũ và anh, vền vền là mỗi năm một lần thăm hỏi. Tấm thiệp nho nhỏ luôn đứng ngay đúng tháng nằm trong hộp thư ở nhà. Từ lúc bưu phí chỉ là ít đồng lẻ, đến bây giờ mang dấu bưu điện ở bờ bên kia đại dương, Thành Minh biết, thời gian đã tách họ ngày càng xa.

Nhưng có một số việc, theo thời gian cứ ngày một nặng nề rơi xuống đáy lòng. Quanh quẩn trong đầu, trở thành ma chướng không thể diệt trừ.

Giống như câu nói kia, em cứ nghĩ rằng anh vẫn biết, em thích anh.

Gương mặt Thành Minh nhìn tấm thiệp có phần kỳ lạ, không biết là muốn khóc hay muốn cười. Anh ngẩn người một lát, rót cuộc lắc đầu để lấy lại tỉnh táo, gấp thiệp đặt vào hòm thư, kéo khăn mặt chạy ra khỏi sân.

2. Chương 2: Nửa Câu Cuối “đổ Trường Đắc Ý...”

Lúc đến trường học đã là chín giờ bốn mươi, Thành Minh kịp buổi học tuyển tính đại số, bước vào thêm giảng đường khu B.

“Ê, thọ tinh,[2] buổi tối định đi đâu?” Trần Cẩm nhìn thấy anh từ xa, ngồi trên dãy bàn đầu tiên quay đầu lại gào với Thành Minh ở cửa sau. Thành Minh bịt tai làm bộ như không quen cậu ta, sau khi tìm chỗ ngồi một hồi, vừa ngồi xuống liền nhào người ngủ.

“Này này, ngủ cái gì mà ngủ, dậy ngay!” Thành Minh cảm thấy mình vừa chạm đầu xuống bàn Trần Cẩm đã vọt đến, gõ mấy cái lên đầu mình. Anh ngẩng đầu, hai mắt mờ mịt, tỏ vẻ rất mệt. Trần Cẩm bắt đắc dĩ phẩy tay, “Thôi vậy, cậu ngủ đi, ngủ đi...” Nói xong vỗ vai anh, tác dụng như thôi miên, Thành Minh lập tức hắt xì một cái, Trần Cẩm bước được mấy bước lại quay đầu nói một câu, “Vậy để tớ sắp xếp hả?” Anh gật đầu lia lịa rồi gục xuống, ngủ không biết trời trăng.

Là một người con trai, ngày sinh nhật với bản thân mà nói cũng chẳng đáng mong chờ bằng đại hội thể dục thể thao hoặc ngày nghỉ. Nhưng có cơ để chơi bởi thoải mái một ngày vẫn tốt. Nhà anh cũng không quan trọng sinh nhật lắm, hồi nhỏ mẹ sẽ làm thêm mấy món ăn, cũng có khi mua một cái bánh ngọt để chúc mừng. Đến lúc lớn hơn thì mặc kệ cho anh ra ngoài đi chơi với bạn bè. Mấy thằng bạn của anh cũng chưa bao giờ tặng quà, mấy món nhận được đều là con gái tặng.

Món quà duy nhất được Thành Minh giữ gìn cẩn thận là hai chậu hoa Thiên Vũ đưa năm anh mười bốn tuổi.

Chậu hoa chỉ làm bằng sành đơn giản, một chậu bạch chỉ, một chậu lan điều. Anh vẫn nhớ lúc ấy Thiên Vũ cười nói, vốn cảm thấy tặng cây xương rồng bà thì an toàn hơn, có thể không bị anh nuôi chết khô trước sinh nhật năm sau, nhưng mà thấy anh sinh ra trong Tết trồng cây,[3] em vẫn quyết định mạo hiểm tặng hai chậu hoa này. Thành Minh cười nhận quà tặng, nghiêm túc hứa hẹn. “Anh cam đoan sang năm em vẫn nhìn thấy chúng.” Thiên Vũ chớp mắt bảo được rồi, một lời đã định.

Có một số hứa hẹn, dường như nói ra chỉ vì một khoảnh khắc tin tưởng đó. Cho nên chuyện một lời đã định cũng chẳng nhất định sẽ được thực hiện.

Trên thực tế, anh vẫn chăm hai chậu cây cảnh này rất tốt. Anh để chậu lan điều lên nóc giá sách, lúc nằm ngửa thoải mái trên ghế bành ở thư phòng có thể nhìn thấy lá cây xanh biếc dài nhỏ. Còn bạch chỉ hàng năm sẽ ra hoa nhỏ màu trắng thơm ngát vào mùa hè. Anh rất thích hai chậu hoa này, thanh tân mà xinh đẹp, thoáng nhìn rất khoan khoái, giống như cảm giác Thiên Vũ tạo ra cho người khác. Cũng giống như tình bạn giữa bọn họ, dành ít thời gian chuyên tâm chăm sóc là có thể tạo ra hương thơm đầy phòng.

Đương nhiên, hoa không nở thì trở bông. Ngoài dự kiến của Thành Minh, tình bạn của anh và Thiên Vũ héo úa trước khi hoa cỏ tàn lụi.

Buổi tối, mấy tên đã say khướt la hét muốn đi đâu đó uống tiếp. Tửu lượng của Thành Minh kém nhất, nhưng hôm nay lại là nhân vật chính, uống được mấy chén rượu vào bụng, anh đứng ở trên đường mà cảm thấy chân như nhũn ra. Trần Cẩm vẫn còn tỉnh táo, luôn đứng cạnh giúp đỡ, dìu anh đi xiêu vẹo. Nhận nhiệm vụ lúc nguy cấp cũng có thể hoàn thành tốt đẹp là bản sắc của chủ tịch hội sinh viên, cho nên sau khi đưa ra nguyện vọng uống tiếp xong, mọi người nhất trí đưa ánh mắt nhìn về Trần Cẩm đang gần như lồi Thành Minh. Anh cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, chỉ trong tích tắc đã vẫy được một xe taxi, hùng hồn nói, “Tối hôm nay trung tâm sinh hoạt sinh viên sẽ trắng đêm phục vụ cho quý vị.”

Sau một loạt tiếng gào thét om sòm, mấy tên kia đều bị nhồi vào xe, chạy về trường học.

Đám người lúc trước còn hô to gọi nhỏ không say không về, sau khoảng mười phút ngồi trên xe cơ hồ đã ngủ chết mê chết mệt, nếu bảo là tỉnh táo, trừ Trần Cẩm ra cũng chỉ còn lại hai người. Đang chán nản, Thành Minh lảo đảo đi vào. Lúc này trên xe anh nôn đến tối tăm mặt mũi, vừa đến WC nôn thêm trận nữa, chắc giờ bụng dạ trống trơn.

“Tỉnh rượu rồi à?” Trần Cẩm hỏi han, “Vừa lúc, ở đây có mặt chược. Đang thiếu người, chơi không?”

“Chơi mặt chược cậu không phải đối thủ của tớ.” Dù sao ba hoa không phải đóng thuế, bây giờ Thành Minh phần chần hơn bình thường nhiều, anh ngồi xuống ghế, xoa xoa tay, điệu bộ tỉnh thể bất buộc.

Tôn Vũ cùng phòng ngủ không cần phải nói, chẳng có trò bài bạc nào cậu ta không biết. Trần Cẩm liếc nhìn Lưu Kinh, khiêu khích nói, “Lão Bát, cậu biết chơi không đấy?”

“Thừa lời làm gì! Chia bài đi.”

Chơi mấy vòng, Thành Minh thất hết cả ruột.

“Không biết là đụng phải số chó gì?” Anh tức tối rút bài, là Chim Sẻ, quân bài bỏ đi, anh đánh ra luôn, “Nhất Sách.”

“Nhất Văn.” Tôn Vũ là cánh dưới, vận may cũng chẳng hơn gì, về mặt phần uất, “Đúng là ghê gớm, bảo là phong thủy luân phiên xoay chuyển, sao còn chưa chuyển về đây?” Anh nhìn Thành Minh, “Sao rồi? Vận may thấy cậu liền đơ rồi hả? Nhất định không chịu đi?”

“Đừng nói tớ, cậu bớt đốt pháo[4] đi. Này, hỏi thật là Trần Cẩm cho cậu cái gì thế, đêm nay lại nhường nó thắng.”

“Liên quan gì đến tớ, vòng trước rõ ràng là cậu đốt pháo!” Trần Cẩm chen vào.

“Vòng trước nữa thì sao?”

“Vòng trước nữa là Lão Bát đốt!”

“Trước nữa thì sao?”

“Trước đó toàn tớ tự đốt.” Chỉ thấy Trần Cẩm thông thả với tay lấy một cây Vãn, vô cùng cảm kích liếc nhìn Tôn Vũ một cái, hạ bài, “Hòa! Bầy đôi...”

“Ông fuck, cái tên đại pháo này.” Thành Minh khinh bỉ trừng Tôn Vũ, lại nhìn Trần Cẩm, “Không được như thế chứ? Có định để người khác chơi không?”

“Bất đắc dĩ thôi, bất đắc dĩ.” Trần Cẩm rầu rĩ lắc đầu, ngập ngừng nói, “Anh đây là đồ trường[5] đắc ý...”

Ba người nghe vậy mặt đều như thấy quỷ. “Wait wait...” Thành Minh cảm thấy đầu óc hơi choáng, anh đưa tay bóp đầu, khó tin nói, “Không phải ý cậu là...”

“Tình trường thất ý!?” Ba người đồng thanh, Trần Cẩm mím miệng gật đầu, có phần nghiêm túc và cam chịu. Sau đó anh đặc biệt liếc nhìn Thành Minh, “Đã nghe chưa? Thiên Vũ sắp về rồi.”

Một câu như điện giật, khiến đầu óc Thành Minh nháy mắt chập mạch. Anh cố gắng giữ giọng nói của mình như thờ ơ, “Không biết, khi nào vậy?”

“Cô ấy không nói với cậu à?” Trần Cẩm không trả lời, ngược lại hỏi một câu.

Biết còn cố hỏi. Thành Minh lười trả lời, thúc giục, “Chơi tiếp đi...”

“Còn chơi nữa?” Tôn Vũ và Lão Bát nhìn nhau, cảm thấy tình hình không ổn, hơi chần chờ.

“Hỏi thừa! Hôm nay anh đây còn chưa ra tay...”

...

Sáng sớm, ra khỏi trung tâm sinh hoạt sinh viên, Trần Cẩm gọi Thành Minh, “Cùng đi ăn sáng đi?”

“Không được.” Anh không nói nhiều. Gió đầu xuân se lạnh, anh mặc áo khoác, vươn vai.

“Còn chạy bộ cơ à?” Trần Cẩm hỏi. Thật ra không hỏi cũng biết, cho dù thành phố có nổi bão cậu ta cũng sẽ chạy bộ buổi sáng, đây là thói quen đã kéo dài nhiều năm. Lời vừa ra khỏi miệng, chính anh cũng biết đây là câu hỏi vô nghĩa. Thành Minh không trả lời, vẫy tay chào, một đường chạy ra khỏi trường học.

3. Chương 3: Lưỡng Tình Tương Duyệt 5 Sao

Chòm sao Song Ngư được miêu tả là “lãng mạn, đa tình”. Tô Hiểu từng nói, lãng mạn là nguyên nhân cô thích Thành Minh, mà đa tình là lý do chia tay.

Lúc ấy hai người còn yêu nhau, lên mạng xem chòm sao. Tô Hiểu là chòm Xử Nữ. Sau khi đọc kết quả là “lưỡng tình tương duyệt 5 sao, thiên trường địa cửu 4 sao”, cô thở dài một tiếng nói, “Tạm tạm thôi.” Thành Minh không quan tâm lắm đến mấy chòm sao này, vì thế bảo, “Chỉ thiếu một sao thôi mà, không có thì anh cũng cảm thấy hai ta thập toàn thập mỹ.” Nói xong anh định đóng cửa sổ lại, nhưng Tô Hiểu nhanh tay cầm chuột, chọn chòm Cự Giải bên cột nữ.

Lưỡng tình tương duyệt 5 sao.

Thiên trường địa cửu 5 sao.

Cô bĩu môi, dưới ánh mắt có phần tức cười của Thành Minh, Tô Hiểu hơi bất mãn, nhưng vẫn thành thật nói, “Thiên Vũ là chòm Cự Giải.”

Hỏi đó, với Thành Minh, Thiên Vũ là chòm sao gì cũng không quan trọng. Hai thân phận khác của cô trọng yếu hơn chòm sao rất nhiều, một là tri kỷ mười năm của mình, một là bạn gái của Trần Cẩm.

Thật ra từ lúc hai người thường xuyên cùng ăn cơm trưa đã có lời đồn, chẳng qua trước thắc mắc của bạn học, cả hai đều kín như bưng. Thành Minh vốn không phải người nhiều chuyện, lại vừa bắt đầu qua lại với

Tô Hiếu, thấy Trần Cẩm và Thiên Vũ thân thiết anh cũng vui vẻ. Lúc đánh bóng rổ Trần Cẩm thuận miệng nói một câu “Tớ với Thiên Vũ rất thân”, Thành Minh còn tươi cười hơn hở đầm anh một cú, nói cậu cũng giỏi đấy, không lộ ra tí thông tin nào. Trần Cẩm không nói gì, mặc cho bạn tốt viện cớ này đòi vài bữa cơm.

Thấy rằng Thành Minh và Trần Cẩm, Thiên Vũ là bạn tốt đã nhiều năm, bốn người từng đi ăn chung hai lần.

Lần đầu tiên ở KFC, Trần Cẩm cầm theo hai bộ bài, bốn người đánh Song Thăng.[6] Có một ván Thành Minh là nhà cái, đánh tới cuối anh ra bài, quân bài được đánh ra là cặp đôi với bài phụ, Trần Cẩm biết Thiên Vũ có bài chính, đánh ra sẽ ăn hai mươi điểm, hơn nữa còn thu được của Tô Hiếu mười lăm điểm, ván này đúng là có lãi. Nhưng Thiên Vũ lại đánh ra quân bài khác, tự nhiên vượt mất ba mươi lăm điểm. Trần Cẩm còn đang khó hiểu, Thành Minh đã hạ bài đầu hàng, nói “Nộp bài nộp bài, Thiên Vũ hiểu tớ rất rõ, biết khi bài tốt tớ toàn giấu sau lưng...” Người nói vô tâm, người nghe để ý. Thành Minh và Thiên Vũ đang nói đến sở thích của đối phương vốn thuộc như lòng bàn tay, Trần Cẩm ít nhiều cũng biết một chút, Tô Hiếu lại hoàn toàn là người ngoài cuộc. Lần đầu tiên hai người cãi nhau sau lần họp mặt này cũng vì Thiên Vũ.

“Tuy anh cho rằng mình không biết, nhưng thật ra anh vẫn biết. Đây căn bản là tiềm thức giấu dưới đáy lòng anh.” Tô Hiếu kết luận một câu, “Thiên Vũ chính là tiềm thức của anh!”

Đối với kiểu không nghe giải thích, một lòng một dạ trách mắng phán người khác tội chết, Thành Minh chỉ có thể câm nín hồi trời xanh. Anh vẫn phong độ đưa cô về nhà, nói với Tô Hiếu, “Thiên Vũ là tri kỷ của anh, anh sẽ không đặt cô gái mình thích vào vị trí tri kỷ.”

Một tuần sau, Tô Hiếu nghĩ thông suốt, tâm tình tốt, vì thế hai người có bữa ăn chung thứ hai.

Từ ngày hôm trước đã hẹn nhau ở quán cơm Phúc Kiến ăn bạch tuộc luộc, lúc đến lại phát hiện Trần Cẩm và Thiên Vũ có vẻ không thoải mái. Hai người đều lạnh mặt, xem ra hôm qua mới cãi cọ, bây giờ cả hai đều đang nổi nóng. Bữa ăn trở nên tẻ nhạt, trước khi về Trần Cẩm và Tô Hiếu đi toilet, Thành Minh suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn khuyên Thiên Vũ, “Cãi nhau sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, hồi trước em bảo anh thế. Trần Cẩm là người mặt nóng tính càng nóng, chuyện gì đã qua liền cho qua đi.” Anh cười, “Trước đây em khuyên anh lý lẽ hùng hồn, sao đến lượt mình lại không hiểu rõ.”

Thiên Vũ cười khổ, “Anh chẳng biết khuyên nhủ người khác đâu, thôi đi.”

Thành Minh xấu hổ cười cười, “Ít nhất anh hiểu hai người bạn em.”

“Chưa chắc.” Có thể vì uống rượu, gương mặt Thiên Vũ có vẻ khắc nghiệt, cô ngửa đầu, dường như suy nghĩ một chút rồi nói, “Em cứ tưởng anh vẫn biết, em thích anh.”

Có những khi, con người bối rối với sự chậm hiểu của bản thân, vậy nên trút tất cả giận dữ sang người khác.

Đạo lý này tới bây giờ Thành Minh cũng chưa hiểu. Khi nghe nói Trần Cẩm và Thiên Vũ chia tay không hiểu, khi mình ra tay quá nặng với Trần Cẩm không hiểu, khi mình chia tay với Tô Hiếu cũng không hiểu. Nhưng anh biết có một số việc không thể làm thái quá, Thiên Vũ và Trần Cẩm chia tay không thể trở thành lý do anh đối địch với Trần Cẩm. Cho nên, những chuyện về sau, từ khi Thiên Vũ chuyển học, rất nhiều oán trách và phần nợ đều bị thiêu đốt tan biến trong cái nắng chói chang của kỳ nghỉ hè năm đó.

Hàng năm Thiên Vũ sẽ gửi một tấm thiệp nhân dịp sinh nhật anh, viết một câu.

Tới bây giờ là năm thứ sáu, Pero me acuerdo de ti, tiếng Tây Ban Nha, dịch lại nghĩa là “nhưng em vẫn nhớ về anh”.

4. Chương 4: Quay Đầu

Buổi sáng ra khỏi nhà như bình thường, không khí sớm mai vẫn trong lành trước sau như một. Hai ngày sau sinh nhật không biết vì sao cảm thấy có khoảng cách với Trần Cẩm, cho nên lúc đi qua sân bóng rổ

công đoàn không gặp cậu ấy. Như thường lệ, Thành Minh vòng qua hồ nhân tạo rồi chạy về, lúc ngang qua hồ, anh nhìn về phía xa. Quanh hồ là bãi cỏ, tầm mắt chỉ thấy một màu xanh ngát khiến người ta thanh thản thoải mái.

Anh chạy về nhà, dừng lại ở trước sân, rút chìa khóa mở hộp thư lấy nhật báo. Một tấm thiệp đặt trên báo, phía trên chỉ ghi hai chữ, “Quay đầu.”

Anh phản xạ có điều kiện quay đầu lại, một cô gái duyên dáng đứng giữa gió xuân. Cô mặc một bộ váy liền màu trắng, khoác một chiếc áo dệt màu xanh, có vẻ mong manh. Thành Minh khó tin, “Thiên Vũ?”

“Em quay về là đến thăm anh đầu tiên.” Nét cười của Thiên Vũ vẫn như xưa, ôn hòa mà trong vắt, “Có mời em vào ngồi không đây?”

“Đương nhiên.” Suy nghĩ của Thành Minh hơi chậm chạp, nhưng vẫn nở nụ cười, thoạt nhìn có vẻ cứng nhắc, cũng hơi ngốc nghếch. Anh mở cửa, dường như vẫn còn nằm mơ, hoàn toàn không rõ có chuyện gì đang xảy ra.

Thiên Vũ quen thuộc đi dạo một vòng quanh nhà.

“Không thay đổi chút nào cả.” Cô có phần cảm khái. Trước đây cô thường đến nhà anh chơi, có rất nhiều quyển sách do cả hai cùng chọn mua, đĩa nhạc cũng luân phiên nhau nghe. Cô hay được mời ở lại nhà anh ăn cơm, có thể nói, mẹ của anh còn hiểu biết khẩu vị của cô hơn mẹ ruột.

“Uống gì nào? Cola? Sữa chua? Hay là...”

“Cola.” Thiên Vũ ngắt lời anh. Thành Minh liệt kê một loạt tên gọi đồ uống trước tủ lạnh, Thiên Vũ không nhận được nói, “Em toàn uống Cola ở nhà anh mà.” Nghe có vẻ chua xót.

“À...” Thành Minh đưa Cola cho cô, đứng nghệt một bên, đột nhiên cảm thấy hơi nhụt chí. Do dự một lát, rốt cuộc nói, “Em có muốn đến thư phòng xem thử không? Hai chậu cây em tặng vẫn còn sống.”

Thiên Vũ không ngờ được, vui vẻ gật đầu, cô trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi, “Anh có biết vì sao em tặng anh hai chậu hoa này không?”

“Quà sinh nhật chứ còn sao nữa?”

Thiên Vũ cười nhẹ lắc đầu, “Chọn hai chậu hoa này là có ngụ ý.” Cô đứng lên, “Lát nữa anh đi học phải không? Em đi trước đây.” Đi tới cửa, tựa như nhớ đến điều gì, cô quay đầu nói, “Ngày Tết vui vẻ.” Nụ cười nhàn nhạt, gió thoạt nổi, mặt nước gợn sóng ánh long lanh.

Nhìn bóng dáng của cô gái, lần đầu tiên Thành Minh nghiêm túc nghiền ngẫm tâm trạng của bản thân. Là mất mát sao, hay là ngạc nhiên, hoặc là căng thẳng. Anh không thể phân rõ. Tri kỷ là vị trí anh dành cho Thiên Vũ. Sáu năm trước là thế, sáu năm sau, vẫn thế sao? Hồi trước vì không thể cho Tô Hiểu một đáp án, anh thuận miệng đưa ra một kết luận không thể suy suyển. Anh không hề sắp đặt trước rằng cô sẽ trở thành tri kỷ của mình, khi anh ý thức được có một cô gái thân thiết với mình nhường ấy, Thiên Vũ đã được đặt ở vị trí đó

5. Chương 5: Pick Me Up

Vài ngày liên tiếp, Thành Minh đều vội vàng đi đi về về. Rốt cuộc Trần Cẩm không nhận được, mở miệng trước muốn làm dụ không khí, “Đi chơi bóng không?”

“Không được, bận rồi.” Thành Minh muốn nói lại thôi. Từ lần Trần Cẩm nhắc đến chuyện Thiên Vũ sắp về trên bàn chơi bài, cảm giác giữa hai người nảy sinh xích mích, ngầm hiểu với nhau mấy ngày liền không nói chuyện. Tuy đã mấy năm trôi qua, Thiên Vũ vẫn luôn là vấn đề tế nhị giữa hai người. Bất luận Trần Cẩm có đổi bao nhiêu bạn gái, cũng bất luận Thành Minh có cắt đứt liên hệ với cô hay không, điểm này vẫn không thể thay đổi. Thâm căn cố đế nén trong lòng hai người, lúc nào cũng có thể bùng lên. Thành

Minh rất muốn thắng thần, nhưng nếu bảo anh nói với Trần Cẩm mình không đi chơi bóng vì có hẹn với Thiên Vũ, quả thực anh không thể mở miệng.

“VẬY HÔM KHÁC.” Trần Cẩm nói, có phần ngượng ngùng.

“Thật ra, tớ cảm thấy chơi bóng buổi sáng vẫn thích hơn.” Thành Minh nói. Trần Cẩm đã quay người, đưa lưng về phía anh làm dấu “OK”. Thành Minh không nhận được mỉm cười, không cần nói cũng biết ước định – chỗ cũ, chơi bóng một lúc.

Buổi tối hẹn ở Soho ăn lẩu cay. Đi dạo trên phố lớn ở Bắc Kinh, Thiên Vũ có vẻ phấn khởi, “Em sắp quên dáng vẻ, khí hậu, cảnh vật, cảm giác đi trên đường ở Bắc Kinh đến nơi rồi. Nhưng đứng ở đây, đột nhiên có lại cảm giác như sáu năm trước. Em vẫn thích thành phố hơn, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.”

Nhà ăn phát bài “Cõi lòng cô đơn” của Lam Hựu Thi, hai người đang nói chuyện, vô thức bị giọng hát hấp dẫn, ca từ xúc động tâm tư, trong chốc lát đôi bên hơi xấu hổ. Giọng nữ trong veo ngân nga, lên trầm xuống bổng.

“Trong lòng của anh, liệu em có chút gì đặc biệt chẳng?”

Chỉ sợ chung quy anh không phát hiện ra, em ở bên cạnh anh...”

Thiên Vũ cất tiếng phá tan sự im lặng bẽ tắc, “Lát nữa đi ăn Tiramisu được không anh? Cửa tiệm bán bánh hồi trước còn mở không?”

“Anh không biết, cứ đi xem thế nào.” Thành Minh thở dài trong lòng. Rõ ràng là người quen thân từ nhỏ, nay ngồi cùng một chỗ lại chẳng cảm thấy tự nhiên nữa. Tình cảm với anh mà nói vốn chuyện đơn giản và rõ ràng, thích hay không thích, liếc mắt một cái đã biết, không cần mất công suy nghĩ. Nay anh lại trầm tư khổ nghĩ, thế nhưng không tài nào hiểu rõ.

Lãng mạn và đa tình thật sự là tử huyệt của chòm sao Song Ngư ư? Anh chỉ cảm thấy mình ngờ nghệch đến tột cùng.

Lúc thanh toán, Thiên Vũ cố tình đưa đôi tiền với anh, tuyên bố, “Lát nữa Tiramisu anh mời đấy.”

Trên đường đi, Thiên Vũ nói luôn miệng, “Tiramisu có nguồn gốc ở Italy, nhưng nghe nói ăn Tiramisu ngon nhất là ở Thụy Sĩ. Em đến chân núi Alps, có rất nhiều cửa tiệm cổ kính có thể làm Tiramisu trông cực ngon mắt, nhưng em chưa lần nào nếm thử.”

“HỜ? Vì sao?”

Thiên Vũ hé miệng cười, không trả lời. Cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên ăn Tiramisu là ở nhà của Thành Minh. Nhà anh mới mua lò nướng, mẹ Thành Minh thử làm ít bánh ngọt. Thiên Vũ chọn Tiramisu từ trong quyển sách hướng dẫn, làm xong chia nhau ăn với Thành Minh. Thời gian nướng và nguyên liệu không chuẩn, bánh hơi khét và ngấy, nhưng cô vẫn thích mùi vị đó. Sau khi lớn rồi, cô biết được ý nghĩa của Tiramisu.

Pick me up.

Đưa em đi. Tuy ngắn gọn nhưng lại là hứa hẹn trọn đời. Đây không phải đồ ngọt để thưởng thức một mình, Thiên Vũ nghĩ như vậy, một lòng hy vọng sẽ có ngày được ăn Tiramisu do Thành Minh mua cho mình. Nhưng mong ước tưởng chừng đơn giản này, qua nhiều năm như vậy vẫn đằng đẵng như tâm nguyện thuở xưa.

Hai người ngồi bên đường lớn cùng nhau nếm thử. Cửa tiệm bánh ngọt mang phong cách cổ kính khác biệt trong ấn tượng đã không còn, vì thế đành mua hai cái Tiramisu ở tiệm khác. Trên tầng mousse của bánh rải một lớp bột ca cao mỏng.

Không cảm thấy hương vị mềm mại ngọt ngào của mousse, Thiên Vũ lặng lẽ lau đi ánh lệ trên khóe mắt.

Có một số thứ trở nên đặc biệt vì nó có ý nghĩa. Thứ đó có thể có được, nhưng ý nghĩa chưa chắc đã theo đến. Thiên Vũ từng nghĩ, có một số thứ đặc biệt có thể là dây nối, kéo mình và Thành Minh ngày càng gần. Nay cô đã hiểu ra, tất cả những điều cô để ý chỉ là nhà giam trói buộc chính mình. Giam cầm cô trong ảo tưởng, nhiều lần trải qua vui buồn đau tức, khúc chiết rồi ren, nhưng Thành Minh vẫn còn nấn ná bên ngoài, vì thế không hiểu được.

6. Chương 6: Azzurro

“Ở Italy, có một từ đơn chuyên môn dùng để hình dung bầu trời và biển cả, gọi là Azzurro.”

Cùng Thành Minh chạy đến bên hồ nhân tạo, Thiên Vũ dừng bước. Cảnh sắc quen thuộc, trời xanh nước biếc, chất chứa khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong trí nhớ của cô. Cô nhìn Thành Minh, anh mà cô biết luôn xuề xòa với mọi chuyện, tính cách tùy tiện khiến cho người ta cảm thấy sầu muộn. Nay, đường nét mềm mại trên khuôn mặt thiếu niên đã dần hiện lên góc cạnh, lời nói chiều chuộng như dỗ trẻ con từ từ giảm bớt, thêm nhiều phần trầm mặc muốn nói lại thôi.

Thành Minh ho nhẹ một tiếng, “Anh hẹn Trần Cẩm đi chơi bóng.” Khéo léo biểu đạt ý muốn “tiễn khách”.

Thiên Vũ lơ đãng cười, như tiết trời tháng ba, mây mỏng gió nhạt.

“Ừm, tạm biệt.” Thiên Vũ quay người rời đi, gương mặt còn mang theo nét cười nhàn nhạt, nước mắt đã chảy xuống gò má, lạnh lẽo buốt giá, rơi xuống miệng vừa mặn vừa chát. Milano và Bắc Kinh chênh lệch sáu giờ, về sau, vào nửa đêm của cô, sẽ có một người ở bên kia địa cầu, một mình bước chạy.

...

Trên sân bóng, từ xa Trần Cẩm đã ném một cú ba điểm chuẩn xác để nghênh đón người bạn lâu năm, “Hôm nay đến muộn, sao thế, vừa chạy vừa lùì à?” Khuôn mặt tươi cười chớp mắt đã thổi bay lo lắng trong lòng Thành Minh. Anh lập tức tranh bóng để đáp lễ bạn chí cốt, “Câu thể nào rồi? Mấy ngày không gặp đến bóng cũng không giữ được...”

“Có dám một chọi một không?”

“Đến đi, ai sợ ai?”

Bóng rổ là trò cạnh tranh của thanh niên. Giường cung vung kiếm, hay chỉ là thi đấu thể thao công bằng, sau khi mồ hôi đổ như mưa, chỉ còn lại sự ăn ý thấu hiểu lẫn nhau và sảng khoái được dốc sức tham gia.

...

Hòm thư sơn màu xanh lá lẳng lặng đứng trên bãi cỏ trước sân. Cách lúc máy bay cất cánh chưa đến mười hai giờ, Thiên Vũ đứng bồi hồi trước cửa.

Sáu năm, đến bây giờ Thành Minh vẫn không biết cách liên lạc với mình, hàng năm cô dùng tấm thiệp nhắc nhở cho anh sự tồn tại của bản thân. Dấu bưu điện khác nhau chứng tỏ cô cách anh ngày càng xa.

Từ khi nào đã trở thành tri kỷ của nhau vậy. Từ khi Thành Minh có một cuộc tình phiền toái, không ngừng tìm mình để tâm sự? Từ khi anh kéo mình bùng học lần đầu tiên, đi ăn kem ly? Từ khi anh xoa đầu mình, cưng chiều nói “em à”? Hay là khi bước đi còn chập chững, đã được định sẵn?

Thành Minh là chòm sao Song Ngư lãng mạn, mà mình là Cự Giải nhạy cảm. Cô từng xem chòm sao kết đôi trên mạng, kết quả khiến cho tim mình đập thình thịch.

Phân tích chòm sao không sai chút nào, cô vô cùng yêu sự lãng mạn của anh.

Anh đưa cô đi ẩn chuồng cửa, khi chủ nhà mở cửa thì bỏ chạy; anh đạp xe đạp chở cô vượt đèn đỏ, nghe thấy tiếng còi ô tô bấm chói tai; anh ghi âm CD cô đánh đàn, lén lút nhét vào đầu đĩa của tiệm cà phê; anh viết tờ giấy ghi “ngốc nghếch” thả vào túi bóng, khiến cô đang xem phim cũng phải phì cười.

Người đã từng biết đến sự lãng mạn của Thành Minh, hẳn không bao giờ muốn yêu người khác nữa. Cô nghĩ.

Sự lãng mạn của Thành Minh rực rỡ như hoa nở mùa hạ, có điều trong thế giới của cô, nó lại nhạt nhòa dần, rồi mất hẳn. Cái chết lặng lẽ duyên dáng như lá thu.

Trong hòm thư là tấm thiệp cuối cùng của cô, chỉ viết hai chữ, bảo trọng.

Cô nhìn lại lần cuối căn nhà đã cùng mình trải qua một nửa thời thơ ấu và niên thiếu, hai chậu hoa cô tặng anh vẫn còn tươi tốt trong thư phòng. Một chậu bạch chỉ, một chậu lan điều.

Nguyên có chỉ, Lễ có lan

Tương tư công tử lòng nan giải bày.[7]

– Hết –

[1] Trao đổi ngang giá: Từ chuyên ngành kinh tế, tiếng Anh là “Exchange of equal values”.

[2] Thọ tinh: Người được chúc thọ – ở đây gọi Thành Minh vì hôm đó là sinh nhật anh.

[3] Tết trồng cây: Ngày 12/3.

[4] Đốt pháo: Thuật ngữ của mặt chược, vừa đánh bài ra vừa khiến người khác hòa bài.

[5] Đồ trường: Sòng bài.

[6] Song Thăng: Một trò chơi gồm bốn người chia làm hai đội, chơi bằng hai bộ bài Tây.

[7] Nguyên văn: “Nguyên hữu chỉ hề lễ hữu lan, tư công tử hề vị cảm ngôn”. Bên sông Nguyên có bạch chỉ (chỉ người con gái), bên sông Lễ có lan điều, trong lòng có người yêu nhưng không dám nói ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/coi-long-co-don>